

การอภิปรายผลข้อมูล

นักศึกษาที่เต็มใจและพร้อมให้สัมภาษณ์ในจำนวน 20 คนนี้ เป็นนักศึกษารุ่นปีที่ 2 10 คน (เป็นชาย 8 คน หญิง 2 คน) นักศึกษารุ่นปีที่ 3 2 คน (เป็นชายทั้งหมด) และนักศึกษารุ่นปีที่ 4 8 คน (เป็นชายทั้งหมด) นักศึกษาทั้งหมดเป็นนักศึกษาของหน่วยวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป 16 คน โดยแยกวิชาเอก ได้ดังนี้ วิชาเอกเคมี-ชีววิทยา 9 คน วิชาเอกคณิตศาสตร์-เคมี 6 คน วิชาเอกคณิตศาสตร์-ฟิสิกส์ 1 คน นอกจากนี้เป็นนักศึกษารองภาควิชาชีววิทยา 2 คน ภาควิชาเคมี 1 คน และภาควิชาฟิสิกส์ 1 คน

ปัญหาต่างๆ ของนักศึกษาสามารถอภิปรายได้ในประเด็นดังนี้คือ

1. การศึกษาในระดับต้นของนักศึกษา

นักศึกษาประมาณ 50% ของนักศึกษาที่นำมาศึกษาเป็นนักศึกษาที่ไม่ได้เรียนในชั้นอนุบาล และมีภูมิลำเนาอยู่ในต่างจังหวัด ตามต่างอำเภอออกไป ส่วนนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพฯ ได้เรียนในชั้นอนุบาลทุกคน เมื่อนักศึกษาเข้าเรียนในชั้นประถมศึกษา ส่วนมากผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ค่อนข้างดี คือตั้งแต่ 70% ขึ้นไป และทั้งหมดเรียนอยู่ในภูมิลำเนาของตนเอง สำหรับผลการเรียนในระดับมัธยมต้น นักศึกษามีผลการเรียนอยู่ในระดับเดียวกับระดับประถมศึกษา แต่จะลดลงมาเล็กน้อย

เมื่อนักศึกษาเข้าเรียนในระดับมัธยมปลาย นักศึกษาเหล่านี้ผลการเรียนส่วนมากอยู่ระหว่าง 1.33 - 2.20 ผู้วิจัยจึงได้ทราบว่า มีนักศึกษาก่อนหน้านี้จำนวนมากที่มีดัชนีเฉลี่ยผลการศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ต่ำกว่า 2.00 เข้ามาศึกษาในมหาวิทยาลัย จึงได้ข้อมูลจากศูนย์คอมพิวเตอร์ของมหาวิทยาลัย ซึ่งกองแผนงานได้สำรวจดัชนีเฉลี่ยผลการศึกษาเมื่อครั้งเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ไว้ ได้ข้อมูลแสดงผลการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตารางที่ 2 นี้ ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของดัชนีเฉลี่ยผลการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ ตามปีที่เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย

ปีการศึกษาเข้ามหาวิทยาลัย	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
2526	2.5177	.5342
2527	2.4432	.9695
2528	2.3876	.9979
รวม	2.4358	.9102

ตารางที่ 3 แสดงความถี่และเปอร์เซ็นต์ของจำนวนนักศึกษาตามผลการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยแบ่งตามปีที่เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย

ดัชนีเฉลี่ยผล	ปีการศึกษาเข้า 2526		ปีการศึกษาเข้า 2527		ปีการศึกษาเข้า 2528		รวม	
	ความถี่	เปอร์เซ็นต์	ความถี่	เปอร์เซ็นต์	ความถี่	เปอร์เซ็นต์	ความถี่	เปอร์เซ็นต์
1.50 - 2.00	15	18.99	23	15.13	29	18.35	67	17.22
2.01 - 2.50	25	31.65	30	19.74	45	28.48	100	23.71
2.51 - 3.00	23	29.11	60	39.74	45	28.48	128	32.90
3.01 - 3.50	15	18.99	38	25.00	35	22.15	88	22.62
3.51 - 4.00	1	1.27	1	.66	4	2.53	6	1.54
รวม	79	100.00	152	100.00	158	100.00	389	100.00

หมายเหตุ ข้อมูลเกี่ยวกับดัชนีละล่่มชั้นมัธยมปีที่ 6 ของนักศึกษาคณะต่างๆ ของมหาวิทยาลัย ได้
บรรจุไว้ในภาคผนวกด้วยแล้ว

สำหรับการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย หลังจากที่ได้รับข้อมูลวิเคราะห์ข้อมูล
ดัชนีละล่่มของนักศึกษา เมื่อครั้งยังศึกษาในระดับมัธยมปีที่ 6 ปรากฏว่ามีนักศึกษาที่มีผลการเรียน
ต่ำกว่า 2.00 เข้ามาศึกษาใหม่ในมหาวิทยาลัยมากพอสมควร จึงได้ขอข้อมูลจากศูนย์คอมพิวเตอร์จาก
มหาวิทยาลัยอีกครั้งหนึ่งในการหาความสัมพันธ์ระหว่างดัชนีละล่่มในชั้นมัธยมปีที่ 6 กับดัชนีละล่่มของ
นักศึกษาเมื่อสิ้นสุดการเรียนในชั้นปีที่ 1 ซึ่งเป็นข้อมูลที่งานทะเบียนกลาง กองบริการการศึกษา
ได้เก็บข้อมูลไว้ และข้อมูลที่สำรณนำมาวิเคราะห์ได้ เป็นของนักศึกษาที่เข้ามหาวิทยาลัยปี 2527
เท่านั้น อนึ่งการที่สำนวนนักศึกษารุ่นปีการศึกษา 2527 (ที่ขอข้อมูลมาจากศูนย์คอมพิวเตอร์) จาก
การสำรวจของกองแผนงาน และการบันทึกผลการเรียน ของกองบริการการศึกษา สำรงานอธิการบดี
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ไม่ตรงกัน เพราะมีนักศึกษาออกไปสำนวนหนึ่งใน
ระหว่างปีการศึกษาที่ 1 อย่างไรก็ตาม สำรณสรรูปข้อมูลได้ว่า นักศึกษาเกือบทั้งหมดผลการเรียน
(ดัชนีละล่่ม) ตกลงเมื่อมาเรียนในระดับมหาวิทยาลัย มีนักศึกษาที่ได้ผลการเรียนคงที่และดีกว่าเดิม
น้อย ทั้งนี้ไม่ว่านักศึกษานั้นจะเป็นคนที่เรียนดีมาก่อนหรือไม่ และการศึกษาความสัมพันธ์
ระหว่างดัชนีละล่่มของชั้นมัธยมปีที่ 6 และมหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 ของนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์
ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 4 แสดงความสัมพันธ์โดยดูความถี่ระหว่างผลการเรียนในชั้นมัธยมปีที่ 6 และการเรียน
ในมหาวิทยาลัยหลังจากผ่านชั้นปีที่ 1 ของนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ รุ่นปีการศึกษา 2527

ดัชนีละล่่ม ม.6 ดัชนีละล่่ม ปีที่ 1	1.50-2.00	2.01-2.50	2.51-3.00	3.01-3.50	3.51-4.00	รวม
1.50-2.00	2	13	18	15	0	48
2.01-2.50	2	12	19	9	0	42
2.51-3.00	0	1	11	4	1	17
3.01-3.50	0	0	2	6	0	8
3.51-4.00	0	0	0	4	0	4
รวม	4	26	50	36	1	119

การดูความถี่ของข้อมูลเพื่อดูความสัมพันธ์ สามารถดูได้ดังตัวอย่าง เช่น ดัชนีเฉลี่ยสัม
พันธ์มัธยฐานปี 6 ระหว่าง 2.51-3.00 เมื่อมาเรียนในมหาวิทยาลัยและผ่านชั้นปีที่ 1 แล้ว (ดูใน
ช่องดัชนีเฉลี่ยสัม 2.51-3.00 ของชั้น ม.6) ปรากฏว่านักศึกษาจำนวน 50 คน นี้มีผลการเรียน
ดังนี้

1.50-2.00	จำนวน	18	คน
2.01-2.50	จำนวน	19	คน
2.51-3.00	จำนวน	11	คน
3.01-3.50	จำนวน	2	คน
3.51-4.00	จำนวน	0	คน

สรุปได้ว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ผลการเรียนอยู่ในระดับเดิม คือ 2.51-3.00 เช่น
เดียวกันในชั้นมัธยมปีที่ 6 11 คน จากเดิม 50 คน นักศึกษาผลการเรียนตกลง 37 คน และ
ดีกว่าเดิม 2 คน

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมด จากตารางที่ 4 พอจะเห็นได้ว่า มีนักศึกษา ที่
เข้าปีการศึกษา 2527 ในจำนวน 119 คน เมื่อสิ้นปีการศึกษา 1 มีนักศึกษารวม 48 คน ที่ได้
ผลการเรียนระหว่าง 1.50-2.00 คิดเป็น 43.36% ของนักศึกษาทั้งหมด เป็นการยืนยันว่า
นักศึกษามีผลการเรียนต่ำกว่าในระดับมัธยมปีที่ 6 เมื่อมาศึกษาในชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัย ขณะ
เดียวกันแสดงให้เห็นว่านักศึกษามี 1 คณะวิทยาศาสตร์ 43.36% ที่ ผลการเรียนอยู่ในภาวะที่น่า
เป็นห่วง

สำหรับนักศึกษาที่มีปัญหาทางการเรียนก็เช่นกัน ผลการเรียนเมื่อผ่านชั้นปีที่ 1
ส่วนมากเรียนอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่ดี คือ อยู่ระหว่าง 1.50-2.00 มีบางคนที่ผลการเรียนอยู่ใน
เกณฑ์ดี คือ 2.8 แต่มีปัญหาทางการเรียนซึ่งแสดงถึงการมีปัญหที่ต่างออกไปจากกลุ่มที่ผลการเรียน
ไม่ดี ดังจะได้กล่าวต่อไป

นักศึกษาที่มีปัญหาทางการเรียนเหล่านี้ จะเริ่มอยู่ในภาวะวิกฤต (Critical)
เมื่อสิ้นสุดการเรียน ภาคการศึกษาต้นของปีที่ 1 และเมื่อมาศึกษาในภาคการศึกษาปลาย ผลออก
มาจะเป็น 1st Academic Probation คือภาวะรอคดีครั้งที่ 1 บางคนไม่สามารถแก้ไขปัญหา

การเรียนได้ ก็จะถูกอยู่ในภาวะรอดพ้นครั้งที่ 2 (2nd Academic Probation) ในภาคการศึกษาต้น ปีที่ 2 เมื่อไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้อีกครั้ง ก็จะมีผลการเรียนเป็นภาวะรอดพ้นครั้งที่ 3 (3rd Academic Probation) ในภาคการศึกษาปลาย ในปีที่ 2 และถ้าแก้ปัญหการเรียนไม่ได้ก็จะต้อง ออกจากการศึกษาไปในภาคการศึกษาถัดไป (หนึ่งการเลื่อนภาวะรอดพ้นจาก 1 มาถึง 3 ต้องทำ ด้วยวิธีละล้มได้ถึง เกณฑ์ตามที่มหาวิทยาลัยได้กำหนดไว้ให้ด้วย ถ้าไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ก็ต้อง โอน มหาวิทยาลัยออกจากสภาพการเป็นนักศึกษา)

แม้นักศึกษาเหล่านี้จะแก้ปัญหการเรียนได้ ส่วนมากจะเริ่มภาวะรอดพ้นใหม่ ในภาค การศึกษาต่อไปดังตัวอย่างที่นำมาเสนอนี้ เป็นดัชนีละล้มผลการ เรียนของนักศึกษาคนหนึ่ง เมื่อสิ้นสุด แต่ละภาคการศึกษาเป็นดังนี้

ปีที่ 1	ภาคการศึกษาต้น	2.00
ปีที่ 1	ภาคการศึกษาปลาย	ภาวะรอดพ้นครั้งที่ 1
ปีที่ 2	ภาคการศึกษาต้น	ภาวะรอดพ้นครั้งที่ 2
ปีที่ 2	ภาคการศึกษาปลาย	2.03
ปีที่ 2	ภาคฤดูร้อน	ภาวะรอดพ้นครั้งที่ 1
ปีที่ 3	ภาคการศึกษาต้น	ภาวะรอดพ้นครั้งที่ 2
ปีที่ 3	ภาคการศึกษาปลาย	ภาวะรอดพ้นครั้งที่ 3
ปีที่ 4	ภาคการศึกษาต้น	2.01
ปีที่ 4	ภาคการศึกษาปลาย	ภาวะรอดพ้นครั้งที่ 1
ปีที่ 5	ภาคการศึกษาต้น	กำลังแก้ภาวะรอดพ้นครั้งที่ 1

(หมายเหตุ ดัชนีละล้มรวมมัธยมศึกษาปีที่ 5 2.01)

ด้วยภาวะการล้มลูกคลุกคลานของนักศึกษาที่นำมาศึกษา ผู้วิจัยมองเห็นปัญหาเป็น ประการแรกคือ การมีพื้นฐานการเรียนเดิมไม่ดี และสิ่งนี้มีความสัมพันธ์กับการ เรียนในมหาวิทยาลัย ดังข้อมูลที่ได้เสนอไปแล้ว ดังนั้นจึงเป็นข้อคิดสำหรับผู้บริหาร ในการพิจารณาคัดเลือกนักศึกษาเข้า มาเรียนในระดับมหาวิทยาลัยว่า ควรมีการกำหนดผลการ เรียนขั้นต่ำของนักศึกษาที่จะมา เข้า เรียน ในคณะวิทยาคำลัตรีหรือไม่ เพื่อลดความสูญเสียเปล่าในการลงทุนทางการ ศึกษาลงไป ทั้งนี้เพราะนักศึกษา

1 คน ค่าใช้จ่ายต่อหัว ต่อปี ที่รัฐบาลใช้ในงบดำเนินการประมาณ 20,000 บาท และงบลงทุนประมาณ 15,000 บาท และผู้ปกครองนักศึกษาลงทุนเป็นค่าใช้จ่ายส่วนตัวของนักศึกษาปีละประมาณ 20,000 บาท (ผิดา วุฒิวัย 2527 (ก) : ข, 2) ดังนั้นในแต่ละปีการศึกษา การลงทุนทั้งหมดต่อนักศึกษา 1 คน เป็นเงินถึง 55,000 บาท และนักศึกษาที่ต้องออกจากการศึกษาไป มักเป็นนักศึกษารุ่นปี 2 ถึง 53% ของนักศึกษาที่ออกไประหว่างเรียนทั้งหมด (กองแผนงาน มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ 2527 : 71) ดังนั้นค่าใช้จ่ายที่สูญเสียเปล่าไปจะประมาณ 110,000 บาทต่อคน

ตารางที่ 5 แสดงจำนวนนักศึกษาที่ออกกลางคันและสำเร็จการศึกษารุ่นปีการศึกษา 2512-2521 (กองแผนงาน มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ 2525 : 62-71)

การศึกษา	จำนวน น.ศ.ที่ เริ่มเข้า เรียน	จำนวน น.ศ.ที่ โอนมา จาก สาขา อื่นต่าง คณะ	จำนวน น.ศ.ที่ โอน ออกไป สาขา อื่นต่าง คณะ	จำนวนนักศึกษาที่ออกก่อนสำเร็จการศึกษาในแต่ละปี						จำนวนนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา				
				ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4	ปี 5-8	รวม	ปี 3	ปี 4	ปี 5	ปี 6	รวม
2512	54				17	1			18		23	12	1	36
2513	69	2		1	17	4		1	23		43	5		48
2514	88			3	21	3	2		29		38	18	3	59
2515	79			2	12	2		3	19		47	8	5	60
2516	79	1	37		32	5			37		5	1		6
2517	48		2	2	9		2		13		32	1		33
2518	80	2	1	11	16	1			28		49	4		53
2519	103	2		17	23	2	1		43		60	2		62
2520	119			29	11	2	1		43		74	2		76
2521	150		4	50	18	5			73		73	5		78

ประโยชน์ของการศึกษาข้อมูล ในประการที่สอง คือ ในกรณีผู้บริหารของคณะไม่ สามารถกำหนดผลการเรียนขั้นต่ำของนักเรียนที่จะสอบเข้าได้ สิ่งที่น่าจะนำไปพิจารณาในการ ต่าเนินการ คือ การดูแลนักศึกษาที่มีพื้นฐานการเรียน ต่ำกว่ามาตรฐานอย่างใกล้ชิด ในชั้นปีที่ 1 และติดตามผลตลอดไปจนมีความมั่นใจว่านักศึกษาสามารถช่วยตัวเองได้แล้ว อนึ่งนักศึกษาคณะ วิทยาศาสตร์ที่มีปัญหาทางการเรียนเหล่านี้เกือบทั้งหมดเป็นนักศึกษาของหน่วยวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป ข้อสังเกต คือ นักศึกษาเหล่านี้เป็นนักศึกษาที่ไม่มีที่ทำงานที่คณะเป็นของตนเอง เหมือนกับนักศึกษา ของภาควิชาอื่นๆ ต้องอยู่กับพ่อแม่อย่างกระสัดกระบาย ขาดการติดต่อสัมพันธ์การปรึกษาหารือทางวิชาการ ส่วนตัว จึงเป็นไปได้ที่น้อยต่างคนต่างอยู่ การควบคุมดูแลจากอาจารย์ผู้ทำหน้าที่รับผิดชอบก็เป็นไปได้ยาก ทั้งๆ ที่นักศึกษาริชาเอกวิทยาศาสตร์ทั่วไปในปีการศึกษา 2527 มีจำนวน 76 คน จากนักศึกษาริชาเอก ทั้งคณะมี 318 คน คิดเป็น 23.90% ของนักศึกษาริชาเอกทั้งหมด (ตั้งแต่ ปี 2 ขึ้นไป) และในปีการศึกษา 2527 มีนักศึกษาริชาศาสตร์ทั่วไปจบการศึกษา 20 คน จากบัณฑิต 84 คน คิดเป็น 23.81 % ของบัณฑิตทั้งหมด สำหรับข้อสังเกตอื่นๆ จะกล่าวไว้ ตอนหลังๆ อีกครั้งหนึ่ง

2. ปัญหาในชั้นเรียน

2.1 จากตัวนักศึกษา นักศึกษาที่เข้ามาศึกษาเหล่านี้ส่วนมากเรียนในห้องไม่ เข้าใจ ไม่รู้เรื่อง ติดตามการสอนทางอาจารย์ไม่ทัน บางคนเข้าฟังอาจารย์บรรยายทุกครั้ง แต่จด Lecture ไม่ทัน บางคนก็ไม่มีวิธีการจด Lecture สนใจความที่สำคัญไม่ได้ บางคนก็เขียนย่อ จดไม่ทัน มีนักศึกษาคนหนึ่งที่ไม่สามารถจด Lecture ในชั้นเรียนได้เลย ได้แต่ฟังและฟังเพียงอย่างเดียว ปัญหาของนักศึกษาคนนี้เมื่อสัมภาษณ์และนำวิเคราะห์แล้ว ปรากฏว่านักศึกษาฟังปากกาไม่ถูกต้อง ทำให้การเลือนมือเป็นไปได้ช้า และจะเมื่อยมาก ไม่สามารถเขียนได้นาน ถ้าหากได้ทราบปัญหา นักศึกษานี้ตั้งแต่ปีที่ 1 และฝึกหัดการฟังปากกาที่ถูกต้องเสียใหม่แล้ว นักศึกษาจะไม่มีความท้อตลอด 4 ปีกับ 1 ภาคฤดูร้อนที่ได้ศึกษาจนจบมหาวิทยาลัยไป

สำหรับการจด Lecture ที่ดี (มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2521 : 36-37) มีวิธีการ ดังนี้คือ

1. มีสมาธิในการฟังอย่างแน่วแน่
2. เตรียมกระดาษสำหรับจดให้เรียบร้อย ไม่ควรจดใส่เศษกระดาษ เพราะอาจหาย

ในภายหลัง

3. จดวันที่ และชื่อวิชาทุกครั้ง
4. เวลาจด Lecture ควรแยกแต่ละวิชาเพื่อสะดวกในการนำกระดาษมารวมกัน
5. จดความมุ่งหมาย ขอบเขต ลักษณะสำคัญ ประโยชน์ ผลที่ได้รับของเนื้อหาวิชา เป็นย่อๆ
6. ขณะฟัง Lecture ต้องคิดตามไปด้วย ต่อจากนั้นจดด้วยสำนวนตัวเอง
7. จดอย่างรวดเร็ว ใช้คำย่อเพื่อประหยัดเวลา เช่น อ.(เอสิคอปเตอร์) ก.ค.(การศึกษา) ร.ม.ต. (รัฐมนตรี) Rd.(Road) และรู้จักใช้เครื่องหมายเพื่อละข้อความที่เหมือนกันหรือคล้ายกัน เช่น ฯลฯ (ไปยาลใหญ่) เป็นต้น
8. อย่าจดทุกคำพูด เพราะจะจดไม่ทัน และทำให้ขาดโอกาสในการฟังอีกด้วย ควรฟังคำหรือข้อความที่ไม่สำคัญทิ้งเสียบ้าง
9. อย่าย่อข้อความสั้นจนเกินไป จนกระทั่งมาอ่านภายหลังไม่รู้เรื่อง
10. ขณะจดต้องฟังข้อความที่ผู้บรรยายพูดไปด้วยในขณะเดียวกัน
11. อย่าเชื่อความคำของตนเอง โดยคิดว่าจะจำได้ เพราะมักจะลืมภายหลัง
12. ควรอ่านและเพิ่มเติมข้อความทันทีที่จำมารู้ทำได้
13. นำโน้ต (Note) ที่จดแล้วมาเรียงลำดับวันที่ เพื่อให้ใจความต่อเนื่องกัน
14. เรียบเรียงเนื้อหาให้เป็นระเบียบโดยเร็ว ต่อจากนั้นเขียนหรือพิมพ์ใหม่ รวบรวมเป็นเล่มของแต่ละวิชาไว้

นักศึกษาที่มีปัญหาในการจด Lecture ไม่ทัน เมื่อหมดคาบเรียนหรือจบการเรียน การสอนในแต่ละวัน ส่วนมากไม่ได้ติดตามขออุลุมุดจด Lecture จากเพื่อน ไม่มีโอกาสได้ทบทวน วิชาเรียน ซึ่งเป็นผลส่วนหนึ่งมาจากกิจกรรมต่างๆ นอกห้องเรียน การประชุมเชียร์ การแข่งขัน กีฬา การรับน้อง ฯลฯ จนกระทั่งถึงเวลาสอบจึงไปขอยืมสมุดของเพื่อนมาเพื่อขอยืมลอกคำร นอกจากนี้ในวิชาที่มีการทำแบบฝึกหัด นักศึกษาทำแบบฝึกหัดไม่ได้ ตีประเด็นไม่แตก เมื่อถามคนอื่นๆ ก็ทำไม่ได้ จึงหยุดอยู่แค่นั้น ไม่ได้ตามปัญหาอย่างจริงจัง

อย่างไรก็ตามในนักศึกษากลุ่มที่ศึกษานี้ บางคนก็ได้ตั้งใจเรียน ตามจุด Lecture จากเพื่อนทำการบ้าน อ่านหนังสือ เข้าห้องสมุดบ่อย แต่ด้วยเหตุที่พื้นฐานการศึกษาเดิมไม่ดีเพียงพอ อ่านไปก็ไม่เข้าใจ บางคนเป็นนักศึกษามุสลิมที่เข้ามาตามโครงการ ทั้งๆ ที่ได้ตั้งใจและพยายามแล้ว แต่ไม่สามารถแก้ไขปัญหาการเรียนได้ และในอีกภาพหนึ่ง นักศึกษาบางคนสามารถจุด Lecture วิชาที่เป็นบรรยายได้ แต่พอเป็นวิชาคำนวณ จุดไม่ได้ เวลาสอบก็ตก ทั้งๆ ที่พยายามติดตามการเรียนตลอดมาแต่ไม่เข้าใจ ไม่มีคนทบทวนให้ เพราะนักศึกษาไม่บอกและไม่ขอความช่วยเหลือจากคนอื่น นอกจากนี้จากการเข้าห้องเรียน เรียนไม่เข้าใจ ไม่รู้เรื่อง เลยทำให้เกิดความเบื่อหน่าย การขาดเรียนจึงเป็นเรื่องที่ตามมา ปัญหาอีกประการหนึ่งของนักศึกษาที่มีปัญหา คือ การนอนดึก ทำให้ตื่นสาย และเข้าห้องเรียนไม่ทัน ปัญหานี้เป็นปัญหาที่เกิดจากนักศึกษาไม่รู้จักรควบคุมตนเอง ตามเพื่อน เมื่อไม่มาเรียนก็จุด Lecture ไม่ทัน มาเข้าเรียนอีกครั้งก็ไม่รู้เรื่อง ขาดเรียนในครั้งต่อๆ ไป โดยปริยาย

นักศึกษาบางคนพื้นฐานการศึกษาในระดับ ม.6 อยู่ในเกณฑ์พอสมควร (2.50) แต่ได้มาเรียนในสาขาที่ไม่ชอบเรียน (ได้เข้ามหาวิทยาลัยตามระบบการคัดเลือกของทบวงมหาวิทยาลัย) จึงไม่ได้ตั้งใจเรียน บางครั้งไม่รู้เรื่อง และมองไม่เห็นประโยชน์ของการนั่งเรียนโดยไม่รู้เรื่องเลยคิดว่าใช้เวลาไปทำอย่างอื่นดีกว่า จึงไม่เข้าห้องเรียน เช่นนี้ก็มีและนักศึกษาคณะนี้มีโอกาสออกจากการศึกษาในปีการศึกษา 2528 มาก

ในกรณีของปัญหาในชั้นเรียน นักศึกษาให้ข้อเสนอแนะว่า ถ้ามีเอกสารคำสอนประกอบ จะช่วยนักศึกษาในการเรียนการสอน การฟัง การจุด Lecture และสามารถเข้าใจเนื้อหาได้มาก ในบางครั้งบางคนมีฐานะจำเป็นต้องกลับบ้านจะได้กลับมาตามเรื่องได้อย่างเข้าใจ และถูกต้องมากกว่าการขอจุด Lecture จากเพื่อนๆ

2.2 จากถาจารย์ผู้สอน นักศึกษาล้วนมากที่สัมภาษณ์ได้กล่าวตรงกันว่า อาจารย์มีความรู้ดี อาจารย์สอนได้ดี บางคนมีความเข้าใจในตัวนักศึกษาเป็นอย่างดี และมีนักศึกษาบางคนให้ทัศนะเพิ่มเติมว่า การที่อาจารย์บางท่านได้ใช้แผ่นใสในการเรียนการสอน บางครั้งอาจารย์เปลี่ยนแผ่นใสเร็ว จุดไม่ทัน บางครั้งถ้าจุดก็ฟัง Lecture ไม่ทัน และถ้านิ่งฟังก็จะจุด Lecture ไม่ทัน เป็นต้น ในบางกรณีที่อาจารย์มอบหมายให้ไปอ่าน เอกสารภาษาอังกฤษจากห้องสมุดหรืออาจารย์แจก

เอกสารให้อ่าน นักศึกษาต้องการให้อาจารย์ได้สรุปให้ฟังอีกครั้งหนึ่ง เพราะบางครั้งไม่แน่ใจว่าแนวคิดที่ตนเองได้จากการอ่านนั้นถูกต้องตรงกับความเป็นจริงหรือไม่

นอกจากนี้ยังมีนักศึกษาบางคน ให้ความคิดว่า อาจารย์บางคนกั่มหน้าสอน และพูดเสียงเบา ทำให้ฟังไม่ถนัด บางคนพูดวกไปวนมา ทำให้เรื่องง่ายกลายเป็นเรื่องยาก บางคนล่อนลู่รูปเรือ เปลี่ยนเรื่องเร็วมากตามไม่ทัน อย่างไรก็ตามก็ตามจากการสัมภาษณ์นักศึกษา ได้ข้อมูลว่า อาจารย์ส่วนมากจะแจกหัวข้อที่ล่อน (Out-line) ให้ตั้งแต่ชั่วโมงต้นๆ ของการเรียน ทำให้ทราบว่า วิชาที่จะเรียน เรียนเนื้อหาอะไรบ้าง จะเรียนเมื่อไร อย่างไร พร้อมทั้งสามารถมองภาพรวมของวิชาที่เรียนได้ชัดเจน

อีกปัญหาหนึ่งที่นักศึกษาได้เล่าให้ฟัง คือ การตามหาตัวอาจารย์ผู้ล่อนเป็นไปได้อย่าง บางครั้งห้องพักปิด ไม่ทราบจะพบอาจารย์ได้อย่างไร และปัญหาอีกประการหนึ่งที่สำคัญมาก และเป็นปัญหาที่ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยได้ตระหนักในบัลจุบันคือ อาจารย์บางคนขาดความเป็นกันเองกับนักศึกษา ความสัมพันธ์กับนักศึกษามีน้อย ขาดความใกล้ชิด นักศึกษาแทบทุกคนไกลพ่อแม่ ไกลบ้านหวังจะได้อาจารย์เป็นที่พึ่งพิง โดยเฉพาะทางด้านจิตใจ เมื่อมาเจอสภาพชีวิตในมหาวิทยาลัยสภาพความสัมพันธ์ดังกล่าวมาทำให้แว้งคว้าง ว้าเหว่และขาดกำลังใจในการเรียนไป

3. ปัญหาในหอพัก

หอพักนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ บัจุบันมีหอพักชาย 4 หอ หอพักหญิง 2 หอ และกำลังจะเปิดใหม่อีก 1 หอ ในปีการศึกษาหน้า มีนักศึกษา มีนักศึกษาพักในหอพักชายทั้งหมด 1,956 คน และหอพักหญิง 926 คน รวม 2,882 คน จากนักศึกษาทั้งหมด 3,571 คน คิดเป็น 80.71% ของจำนวนนักศึกษาทั้งหมด นักศึกษาพักห้องละ 2 คน 3 คน และ 4 คน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความต้องการของนักศึกษา สำหรับหอพักนักศึกษาหญิงค่อนข้างแออัดมากในบัจุบัน แต่ปัญหาทุกอย่างจะคลี่คลายในปีการศึกษาหน้า ค่าหอพัก ถ้าพักห้องละ 4 คน เสียคนละ 350 บาท ค่าหอพักปกติ 400 บาท นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ (นิดา วุฒิวัย 2528(ก):38) พักในหอพักถึง 96.71% ปัญหาของนักศึกษาเนื่องมาจากหอพักนี้เป็นประเด็นที่ผู้วิจัยไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่า การจัดนักศึกษาเข้าหอพัก จะมีผลต่อนักศึกษามากโดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษารุ่นปีที่ 1 จากการสัมภาษณ์นักศึกษา ได้ข้อมูลที่น่าสนใจดังนี้คือ

3.1 การจับนักศึกษเข้าหอพัก การคัดเพื่อนร่วมห้องให้กับนักศึกษา มีผลต่อนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์มาก นักศึกษาผู้นั้นจะไปคัดถ้าได้ room-mate เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 หรือรุ่นพี่คณะเดียวกัน ทั้งนี้เพื่อจะได้ช่วยกันเรียน นักศึกษาที่มีพื้นฐานการเรียนอ่อน มีแนวโน้มว่าจะเรียนดีขึ้น แต่ถ้านักศึกษาที่ได้ room-mate เป็นนักศึกษาคณะทรัพยากรธรรมชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคณะวิทยาการศตการ ซึ่งลักษณะของทั้งสองคณะดังกล่าวจะเรียนเบากว่าคณะวิทยาศาสตร์ นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์เข้ามาใหม่และมาอยู่ร่วมกับ room-mate ดังกล่าวก็เข้าใจผิดคิดว่าตนเองเรียนเบาๆ เช่นกัน กว่าที่รู้ตัวก็ผ่านภาคการศึกษาปลายของปีที่ 1 ไปแล้ว นั่นคืออยู่ในภาวะรอพินิจครั้งที่ 1 แล้วนั่นเอง

เป็นที่น่าสังเกตว่า นอกจากนักศึกษาคณะวิทยาการศตการบางคนจะมีเพื่อนมาส่งนกล้านานเฮฮาที่ห้องพักบ่อยแล้ว นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์บางคนก็เช่นเดียวกันที่มีเพื่อนมาก คุยเก่งและเที่ยวเก่ง ดังกล่าว แต่ถ้านักศึกษได้เพื่อนร่วมห้องเป็นนักศึกษาคณะแพทย์ คณะเภสัชศาสตร์หรือคณะพยาบาลศาสตร์ ก็จะมีแนวโน้ม ผลการเรียนจะออกมาในทางที่ดีขึ้น ผู้วิจัยสงสัย ทำไมการอยู่ร่วมกันของนักศึกษาเหล่านี้กับนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์จึงมีผลต่อการเรียนไปในทางลบมากกว่าบวก แต่เมื่อนักศึกษาถึงพื้นฐานการเรียนของนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ชั้นปีที่ 1 โดยดูค่าเฉลี่ยของดัชนีสะสม ผลการเรียนของชั้น ม.6 ในปีการศึกษา 2526, 2527 และ 2528 (ดังตารางที่ 2 ในภาคผนวก) มีนักศึกษา ประมาณ 1 ใน 5 ของนักศึกษชั้นปีที่ 1 ของคณะวิศวกรรมศาสตร์ ที่ดัชนีสะสมอยู่ระหว่าง 1.50-2.00 นั่นเอง และนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ที่มีปัญหาในตัวเองอยู่แล้ว อาจได้รับการคัดให้อยู่ห้องกับนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ ที่เป็นกลุ่ม 1 ใน 5 ดังกล่าวแล้วก็ไม่ได้

สำหรับนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ที่มีปัญหาทางการเรียนนี้ เมื่อขึ้นไปเรียนในชั้นปีที่ 2, 3 และ 4 room-mate จะไม่มีผลต่อการเรียนในประเด็นดังกล่าวมาแล้ว เพราะเริ่มปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้อย่างถูกต้องรู้เขา รู้เรา และทราบดีว่าอะไรเป็นอะไร แต่ถึงอย่างไรก็ตามมา ซึ่งตอนนี้จะต้องโทษที่ตัวเองและกลุ่มเพื่อนที่นำไป

3.2 การใช้ห้องเป็นศูนย์รวม นักศึกษาที่เข้ามาศึกษาบางคนใช้ห้องเป็นศูนย์รวมเพื่อนๆ คณะเดียวกัน เพื่อนจากจังหวัดเดียวกัน คุยกันมาก ไม่อ่านหนังสือ บางคนก็มีเพื่อนมาสิงหนอ 2-3 คน บางคนเริ่มเล่นการพนัน กินเหล้าในห้องพัก นักศึกษาได้เล่าให้ฟังว่า ที่จริงทั้งตัวนักศึกษาเองและ

เพื่อน ไม่ได้เป็นคนที่เคยเล่นไพ่มาก่อน ในตอนแรกคือ ในปีที่ 1 ก็ดูคนอื่นเล่นกัน ต่อมาในประมาณปลายภาคการศึกษาปลาย ชั้นปีที่ 1 ก็เริ่มเล่นกันเอง ดังนั้นเมื่อเล่นกันดึก จึงตื่นนอนสาย และขาดเรียนก็ตามมา

อย่างไรก็ตามจากผลการเรียนที่ตกลง การขาดเรียน การเล่นการพนันบ่อย จนเป็นที่สังเกตของอาจารย์ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษาหอพัก อาจารย์ในภาควิชา ทำให้สถานการณ์ต่างๆ รัดตัวมากขึ้น และเริ่มเข้าสู่ช่องทางที่ถูกต้องอีกครั้งหนึ่งในภาคการศึกษาต้น ชั้นปีที่ 3 นั้นหมายถึง การผ่านช่วงวิกฤติของการเรียนมาได้แล้วอย่างหวุดหวิด

4. ปัญหาเรื่องกลุ่มเพื่อน เพื่อนของนักศึกษามีบทบาทมากกับนักศึกษา เพราะเมื่อก้าวสู่ชีวิตมหาวิทยาลัย นักศึกษาล้วนมากไกลบ้าน มาใช้ชีวิตตามลำพัง ซึ่งส่วนมากพักใน หอพักของมหาวิทยาลัยและระบบการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัย ต่างจากในระบบโรงเรียน อาจารย์ผู้สอนและนักศึกษาถ้าไม่พยายามสร้าง ความใกล้ชิดกัน โอกาสที่จะมาใกล้ชิดกันจะมีน้อยมากใน มหาวิทยาลัย ดังนั้นกลุ่มเพื่อน (Peer Group) จึงมีอิทธิพลต่อนักศึกษาอย่างมาก เพราะนักศึกษาต้องการความมั่นใจ ต้องการการยอมรับจากกลุ่ม ซึ่งจะทำให้นักศึกษาลบยาใจ มีความสุข ทำให้นักศึกษามีความเชื่อและมีพฤติกรรมไปตามกลุ่ม นักศึกษาในระดับสูงขึ้นไปคือ ตั้งแต่ชั้นปีที่ 2, 3 และ 4 กลุ่มเพื่อนคือ นักศึกษากลุ่มวิชาเอกเดียวกัน ดังนั้นไม่เป็นที่น่าแปลกใจเลยที่นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ที่มีวิชาเอกเป็นวิทยาศาสตร์ทั่วไปเป็นส่วนมากมีปัญหา เพราะหลักการใน 3 ประเด็น คือ หนึ่ง นักศึกษาวิทยาศาสตร์ทั่วไปมีจำนวนมาก ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 แสดงจำนวนนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ ภาควิชาการศึกษาศึกษา ปีการศึกษา 2527

คณะ/สาขาวิชา	ฐานะปีที่ 1			ฐานะปีที่ 2			ฐานะปีที่ 3			ฐานะปีที่ 4			รวมนักศึกษาทั้งคณะ			หมายเหตุ
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	
วิทยาศาสตร์																
ยังไม่แยกสาขาวิชา	71	82	153										71	82	153	(ปี 1)
คณิตศาสตร์				14	15	29	14	11	25	15	10	25	53	36	89	
เคมี				22	12	34	10	13	23	17	14	31	57	39	96	
ชีววิทยา				5	4	9	4	11	15	3	8	11	12	23	35	
ฟิสิกส์				9	4	13	9		9				18	4	22	
วิทยาศาสตร์ทั่วไป (คณิต-เคมี)					3	3	4	4	4	4	3	7	8	8	14	
วิทยาศาสตร์ทั่วไป (คณิต-ฟิสิกส์)							2	1	3	1		1	3	1	4	
วิทยาศาสตร์ทั่วไป (เคมี-ชีววิทยา)				13	9	22	11	13	24	8	4	12	32	28	50	
วิทยาศาสตร์ทั่วไป (เคมี-ฟิสิกส์)																
ไม่มีวิชาเอก				4	4	8							4	4	8	
วิทยาศาสตร์การแพทย์										1	1		1	1		
รวม	71	82	153	67	51	118	62	49	111	48	40	88	246	222	470	

ล่อง นักศึกษาวิทยาคำาสตร์ทั่วไปเป็นผู้ที่มีผลการเรียนค่อนข้างต่ำ ไม่สามารถเลือกเรียนวิชาเอกชั้น
ได้ และประการที่ 3 นักศึกษาริชาเอกเดียวกันจะสับกลุ่มอยู่ด้วยกัน ดังนั้นจึงมีความเชื่อและพฤติกรรม
ตามกลุ่ม และจะมีแนวโน้มไปในทางลบมากกว่าทางบวก เพราะเป็นกลุ่มที่มีปัญหาเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว
เฟลแมน (Feldman, 1972 : 329-330 อ้างในวัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา 2527 :31) ได้
กล่าวถึงกลุ่มเพื่อนดังนี้

1. เป็นกลุ่มที่ประสานชีวิตจากสังคมในบ้านไปสู่สังคมมหาวิทยาลัย ทำให้นักศึกษารู้สึก
ว่า ตนเองประสบความสำ เร็จในด้านใดด้านหนึ่ง
2. เป็นกลุ่มที่จะสนับสนุนและเป็นเครื่องมือให้บรรลุเป้าหมายทางพุทธิปัญญาของ การ
ศึกษาในมหาวิทยาลัย
3. เป็นกลุ่มที่สนับสนุนสนองอารมณื จิตใจ และความต้องการของนักศึกษา ซึ่งอาจจะ
ไม่ตรงกับอาจารย์และมหาวิทยาลัย
4. เป็นกลุ่มที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาเรียนรู้ และเข้าใจชีวิตการอยู่ร่วมกัน การ
สมาคมและการทำงานกับคนที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกันได้ดี
5. ปัญหาด้านการเงิน

ในปี ค.ศ. 1957 รุท บาร์รี่ และ เบเนอรี วูล์ฟ (Ruth Barry and Benery
Wolf) จากมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย สหรัฐอเมริกา (นิดา วุฒิวัย, 2528 (ข) : ไม่ระบุหน้า)
นักศึกษาวอเมอริกันได้กล่าวว่า ปัญหาด้านการเงินเป็นเหตุผลให้นักศึกษามีความวิตกกังวลและเป็น
ปัญหาสำคัญอันหนึ่ง ที่มีผลต่อการเรียน แต่สำหรับการสำรวจปัญหาของนักศึกษาที่มีปัญหาทางการเรียน
คณะวิทยาคำาสตร์ปรากฏว่านักศึกษาที่มีปัญหาทางการเรียน ไม่มีปัญหาทางการเงิน ในจำนวนนักศึกษา
20 คน ที่สัมภาษณ์ มีนักศึกษาเพียงคนเดียวที่มีปัญหาการเงินและทำให้กังวลใจ คือ ได้รับค่าใช้จ่าย
ประจำเดือน 1,000.- บาท ในขณะที่ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยของนักศึกษาคณะวิทยาคำาสตร์ ประมาณ 1,460 บาท
ต่อเดือน แต่จากท้าว Case Study ชีวิตนักศึกษา มอ. มีนักศึกษาที่มีรายรับเดือนละ 1,000.- บาท
และสามารถปรับการใช้จ่ายของตนเองได้ให้อยู่ในวงเงินเดือนที่ได้รับเป็นอย่างดี

6. ปัญหาด้านครอบครัว

นักศึกษาที่นำมาศึกษาเป็นนักศึกษาที่พ่อแม่อยู่ด้วยกัน กล่าวสรุปได้ว่า นักศึกษาที่มีปัญหาทางด้านการเรียนไม่ได้มีปัญหาทางด้านครอบครัว มีนักศึกษา 2 คน จาก 20 คน ที่มีปัญหาทางด้านครอบครัว คนหนึ่งอยู่ในฐานะลูกบุญธรรมของพ่อแม่ที่มีลูกของตนเองอยู่แล้ว พ่อแม่ไม่รักและสนใจ นักศึกษาคนนี้จะมีความวิตกกังวลค่อนข้างสูงและก้าวร้าว ส่วนนักศึกษาคณะหนึ่ง พ่อมี 2 ครอบครัว และยอมรับว่า ปัญหาครอบครัวมีผลต่อการเรียนมาก เพราะเป็นห่วงกังวลแม่ มีความรู้สึกรับผิดชอบในครอบครัวมาก ทั้งๆ ที่เป็นลูกคนที่ 2 ในจำนวน 3 คน นักศึกษามีใจผูกพันกับปัญหา ระหว่างพ่อและแม่ คิดว่าพ่อแม่ไม่รัก ซึ่งในปัญหานี้ต้องคุยกันนานมาก เพื่อชี้แจงให้เห็นความเป็นจริงต่างๆ ของชีวิต และชี้ให้เห็นความรักของพ่อที่มีต่อลูก จะเห็นได้จากการที่พ่อให้เงินใช้ถึงเดือนละ 2,000.- บาท ซึ่งเป็นเกณฑ์รายรับของนักศึกษาในกลุ่มสูงสุดของนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ ถ้าพ่อแม่ไม่รักและไม่รับผิดชอบ การให้ค่าใช้จ่าย 1,000.- บาท ถึง 1,500.- บาท ย่อมเป็นหนทางที่เป็นไปได้มากกว่าจะให้การดูแลอย่างดีเช่นนี้

7. ปัญหาด้านอาจารย์ที่ปรึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษา ไม่ได้เป็นปัญหาในด้านการเรียนของนักศึกษาอย่างแน่นอน แต่ปัญหาอยู่ที่ว่า ทำอย่างไรอาจารย์ที่ปรึกษาจะมีบทบาทในการป้องกันและแก้ไขปัญหานักศึกษาได้อย่างใกล้ชิด ความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษาและนักศึกษาของคณะวิทยาศาสตร์ เช่นเดียวกับของคณะครุศาสตร์ สุพิธาฯ (วารสาร เทพหัสดิน ณ อยุธยา 2527 : 20) ได้ระบุว่า "อาจารย์ที่ปรึกษาพบได้ยาก ไม่ค่อยให้ความเป็นกันเอง และให้ความใกล้ชิด" ทำให้ไม่ทราบปัญหาของนักศึกษาอย่างแท้จริง การช่วยนักศึกษาที่มีปัญหาในการเรียน ในการวางแผนการลงวิชาเรียนและการติดตามนักศึกษาที่มีปัญหาอย่างใกล้ชิดมีความสำคัญมาก เพราะทั้ง 2 ประการมีผลต่อการพัฒนาของนักศึกษาเป็นอย่างยิ่ง จากตัวอย่างนักศึกษา 2 คน คนหนึ่งอยู่ในภาวะรอพินิจครั้งที่ 3 14 แต้ม และอีกคนหนึ่งอยู่ในภาวะรอพินิจครั้งที่ 3 5 แต้ม นักศึกษาคนหลังไม่มีการวางแผนการเรียนที่ดีพอ ถึงแม้ว่าอาจารย์จะคอยดูแลอย่างใกล้ชิด ในขณะที่นักศึกษาคนแรกได้รับการดูแลในการวางแผนการลงทะเบียนและอาจารย์คอยควบคุมใกล้ชิด ขณะนี้นักศึกษาคนที่มีแต้มขาดไป 5 แต้ม มีแนวโน้มจะต้องโดน คัดชื่อออก แต่คนที่มีแต้มการเรียนขาดไป 14 แต้มมีแนวโน้มว่าจะจบการศึกษาเป็นต้น การที่ไม่มีการวางแผนการเรียนที่ดีพอและการขาดการดูแลที่ใกล้ชิด เมื่อเหตุการณ์ผ่านพ้นไปจากต้นภาคการศึกษา มาถึงระยะปลายของภาคการศึกษานั้นในกรณีนี้นักศึกษาไม่ปรับปรุงตนเอง

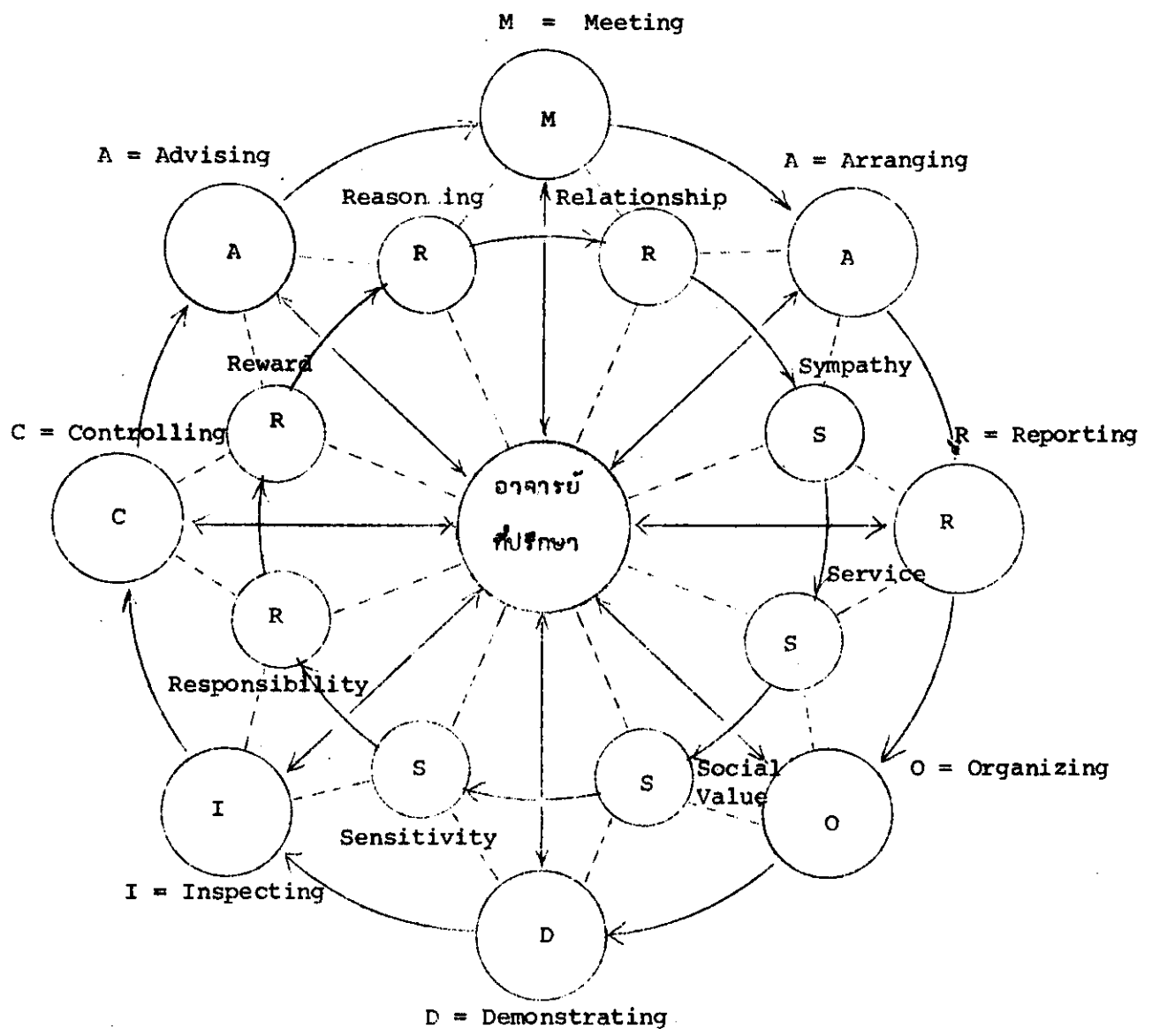
บางครั้งการติดตามช่วยแก้ไขปัญหาก็ให้นักศึกษาก็ค่อนข้างล้าวยเกินไป นอกจากนี้ก็นักศึกษาคาดหวังว่าจะ
ได้รับความอบอุ่นมากกว่าสมัยมัธยมศึกษา เพราะเข้ายากและเมื่อเข้ามาก็โดดเดี่ยวคนเดียว เคว้งคว้าง
ขาดที่พึ่งทางใจ คอฟแมน (Kaufman, 1968 : 19 - 21) ได้วิจัยสภาพนักศึกษาในมหาวิทยาลัย
ของสหรัฐ ซึ่งมีสภาพคล้ายกับสภาพนักศึกษาในปัจจุบัณ คือ

1. นักศึกษาในปีที่ 1 จะรู้สึกตื่นเต้น สนใจต่อทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัว ไม่ว่าจะเป็น
กิจกรรมการเรียนหรือกิจกรรมสังคมในมหาวิทยาลัย มีความตั้งใจในการเรียนและพยายามปรับตัวให้
เข้ากับสภาพแวดล้อม ความเป็นไปต่างๆ ของสังคมมหาวิทยาลัย พร้อมทั้งจะสังเกตและฟังคำสั่งสอนของ
อาจารย์" แต่ในสภาพความเป็นจริงนักศึกษาค่อนข้างโดนทอดทิ้งให้อยู่ตามลำพัง และแก้ไขสถานการณ์
ต่างๆ เอง ด้วยเหตุนี้กลุ่มเพื่อนจึงเข้ามามีบทบาทมาก ด้วยความผิดหวังนี้เอง จึงไปแสดงออกในปีที่ 2

2. นักศึกษาในชั้นปีที่ 2 นักศึกษามีพฤติกรรมค่อนข้างก้าวร้าว ไม่ค่อยพอใจครูบา
อาจารย์ เริ่มมีความคิดเห็นขัดแย้งและเป็นปรปักษ์ต่อมหาวิทยาลัย มีความรู้สึกที่ตนเองเป็นผู้ใหญ่ขึ้น
นักศึกษานิยมมหาวิทยาลัยไทย ที่เห็นได้ชัดเจนน คือ พวกรวมเกอรั มักเป็นนักศึกษารุ่นปีที่ 2 และคอย
แสดงบทบาทดูแลรับผิดชอบรุ่นน้องอย่างเห็นได้ชัด

3. เมื่อนักศึกษารุ่นมาสู่ชั้นปีที่ 3 นักศึกษาจะใจเย็น สงบลง จะเปลี่ยนบทบาทไปอยู่
เงียบๆ กับกลุ่มเพื่อนๆ เริ่มมีความเฉยเมยต่อสังคม ต่อการเรียน อาจมีความคิดจะเริ่มมีเพื่อนต่าง
เพศเป็นคู่รัก

4. นักศึกษาในชั้นปีที่ 4 จะเริ่มสนใจมหาวิทยาลัยน้อยลง หันไปสนใจตนเอง สนใจ
ความก้าวหน้า การหางานทำ ซึ่งก็ตรงกับความเป็นไปของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยไทย นักศึกษา
ยอมรับว่าอาจารย์ที่ปรึกษามีส่วนช่วยเป็นอย่างมากในการลงทะเบียน การอธิบายลักษณะวิชาที่จะลง
เรียน การวางแผนวิชาที่จะเรียน และนักศึกษาล้วนมากจะพบอาจารย์เฉพาะตอนลงทะเบียน ทำให้
ไม่มีความใกล้ชิด สนิทสนมและเป็นที่พึ่ง ซึ่งปัญหาเหล่านี้ถ้ามีความเข้าใจกัน พยายามพบกันบ่อยๆ
ต่างคนก็จะมีความสัมพันธ์กันมากขึ้น อาจารย์ที่ปรึกษาเองนอกจากภาระความรับผิดชอบต่อหน้าที่
ภาระต่อครอบครัว ต่อสังคม ทำให้ต้องหมกมุ่นอยู่กับปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้น แต่ถ้าอาจารย์คำึงถึง
บทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษามากขึ้น และนักศึกษาพยายามมาพบปะพูดคุยมากขึ้นก็จะช่วยให้สถานการณ์
ทุกอย่างดีขึ้น ซึ่งเจริญผล สุวรรณโชติ (2516) ได้อธิบายหน้าที่และบทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาด้วย
ภาพ ดังนี้

วงกลมนอก คือ หน้าที่ที่สำคัญของอาจารย์ผู้ปรึกษา (MARODICA)
 วงกลมใน คือ คุณลักษณะที่สำคัญของอาจารย์ผู้ปรึกษา (4R 4S)

1. Meeting การพบปะกับนักศึกษา เป็นประจำ
2. Arranging การจัดเวลาให้นักศึกษา เข้าพบ
3. Reporting การทำบันทึก เกี่ยวกับข้อมูลของนักศึกษา
4. Organizing การจัดโปรแกรมการเรียนให้นักศึกษา เช่น ให้นักศึกษา เลือกเรียนวิชาที่ตนเองถนัด
5. Demonstrating การเป็นตัวอย่างที่ดี เช่น เมื่อแนะนำนักศึกษาไปอย่างไร แล้วตนเองจะต้องสามารถทำได้ด้วย
6. Inspecting การตรวจตราดูแลเอาใจใส่เป็นประจำ
7. Controlling การควบคุมดูแลในด้านต่างๆ
8. Advising การให้คำปรึกษาแนะนำ

ส่วนวงในเป็นคุณลักษณะที่สำคัญของอาจารย์ที่ปรึกษา คือ

1. Relationship มีมนุษยสัมพันธ์ดี
2. Responsibility มีความรับผิดชอบดี
3. Reward รู้จักการส่งเสริมให้กำลังใจแก่ผู้อื่น
4. Reasoning เป็นผู้มีเหตุผลดี
5. Sympathy มีความเห็นใจผู้อื่น
6. Service เป็นผู้เต็มใจที่จะให้ความช่วยเหลือผู้อื่น
7. Social Value สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้
8. Sensitivity เป็นผู้ไวต่อการรับรู้ สามารถเข้าใจสิ่งต่างๆ ได้ง่าย

และรวดเร็ว

8. ปัญหาจากตัวนักศึกษา

ที่ได้สรุปมาเป็นแต่ละข้อทั้งหมดที่ผ่านมายังไม่สำคัญเท่าตัวนักศึกษาเอง ผู้ซึ่งจะเป็นผู้กำหนดชะตาการเรียนของตนเอง นักศึกษาเหล่านี้ยอมรับว่า ไม่ได้มีความคิดที่จะล่อบใหม่ เมื่อครั้งเรียนอยู่ชั้นปีที่ 1 และปัญหาสำคัญอยู่ที่ตัวเอง คือ การไม่เอาใจใส่การเรียน การขาดเรียน เข้าฟัง Lecture บ้าง ไม่ฟังบ้าง ไม่มีความอดสาหะในการติดตามจด Lecture ให้เรียบร้อย ไม่หมั่นทบทวนวิชาต่างๆ โดยเฉพาะวิชาที่ไม่เข้าใจ นอกจากนี้บางคนนอกจากจะขาดเรียนบ่อยแล้วยังปล่อยใจไปกับเหล้า และการพนัน

สิ่งที่สำคัญมากอีกประการหนึ่ง คือ นักศึกษาไม่ได้ศึกษาวิชาที่จะเรียนล่วงหน้า บางครั้งลงวิชาต่างคณะ โดยเข้าใจว่าเป็นวิชาที่ช่วยให้ผลการเรียนรวมดีขึ้น แต่ปรากฏว่ากลับจุดให้ผล การเรียนรวมตกลง จนเกือบต้องออกจากมหาวิทยาลัย ดังนั้นการวางแผนการเรียน ตลอดจนการพยายามค้นคว้าศึกษาเนื้อหาวิชาเรียนต่างๆ ล่วงหน้าจะช่วยได้อย่างมาก นักศึกษาที่มีปัญหาส่วนมากไม่ทราบหัวข้อวิชาที่เรียนล่วงหน้า และไม่ทราบจุดประสงค์ของการเรียนวิชานั้นๆ นักศึกษามีส่วนมากมีปัญหาวิชาทางคำนวณ เช่น วิชาคณิตศาสตร์ และวิชาภาษาอังกฤษ

นักศึกษามีปัญหาทางการเรียนส่วนมากไม่ค่อยใช้ห้องสมุดให้เกิดประโยชน์เท่าที่ควร นักศึกษาบางคนให้ความเห็นว่าที่ห้องสมุดมีคนมาก ส่วนมากมักอ่านหนังสือในห้องพัก ตามใต้เตียงของหอพัก ของคณะ เป็นต้น ในการเรียนการสอน นักศึกษาให้ความคิดเห็นว่า การดูหนังสือร่วมกับเพื่อนๆ และช่วยกันทบทวนช่วยกันอภิปราย จะช่วยให้เข้าใจเนื้อหาวิชาได้มากขึ้น

9. ปัญหาเรื่องเพศตรงข้าม

จากการพูดคุยกับนักศึกษา และตรวจสอบผลการเรียนในระยะเวลาแต่ละภาคการศึกษาไปพร้อมกัน แสดงให้เห็นชัดเจนว่าการที่นักศึกษามีคู่รัก ทั้งคู่จะช่วยกันเรียน ขยันและมีเวลาดูหนังสือมากขึ้น และผลการเรียนดีขึ้นกว่าเดิมอย่างเห็นได้ชัด ในขณะที่เดียวกันนักศึกษาที่ออกหัก ผลการเรียนจะตกลงกว่าเดิม มีนักศึกษามีปัญหาทางการเรียนอยู่ในสภาพรอคิดครั้งที่ 1 ในปี 2 ภาคการศึกษาต้น และอีกคนหนึ่งมีสภาพรอคิดครั้งที่ 2 ภาคการศึกษาปลาย สาเหตุมาจากการออกหักนั่นเอง นักศึกษาทั้งสองไม่รู้ตัวว่า ความรักมีผลต่อการเรียนมากขนาดนี้ แต่เมื่อมาตรวจสอบเวลาที่ออกหัก และผลการเรียนในช่วงเวลาเดียวกัน สามารถวิเคราะห์ออกมาได้ดังกล่าวแล้ว

10. ปัญหาเรื่องการทำกิจกรรม

นักศึกษายอมรับว่า การทำกิจกรรมมีผลต่อการเรียนมาก เพราะหลังจากเลิกเรียนแล้ว ช่วงเวลาตอนเย็นต้องไปประชุมเชียร์ ซ้อมกีฬา กลับมาก็เหนื่อย และนอนหลับไป ทำให้ไม่ได้ทบทวนวิชาที่เรียน อย่างไรก็ตามกิจกรรมบางประเภทไม่ได้ทำให้มีปัญหาทางการเรียน และได้ประโยชน์แก่ผู้อื่น เช่น กิจกรรมของชมรมสาราณีย์สัมพันธ์ คอยดูแลให้ยาแก่นักศึกษาที่เจ็บป่วยในหอพัก เป็นต้น

นอกจากนี้กิจกรรมอีกประเภทหนึ่ง ซึ่งให้ทั้งคุณและโทษ ถ้าบริหารงานไม่ดี คือ การขายขนมที่หอพักนักศึกษา การขายขนมเป็นกิจกรรมที่น่ากว่าไรมาผู้ทำมากพอสมควร แต่วิธีการขาย บางคนขายในห้องพัก ห้องพักแทนที่จะกลายเป็นห้องเรียนและห้องนอน กลายเป็นห้องขายขนม ผลที่ออกมา คือ มีคนเข้าออกตลอดเวลา ไม่มีสมาธิหนังสือ และผลสอบออกมาอยู่ในภาวะการรอคอยครั้งที่ 2 และ 3 ตามลำดับ ในขณะที่เดียวกันนักศึกษาอีกคนหนึ่งรับจ้างขายของตรง Centre ของหอพัก แต่ไม่ได้ขายทุกคืน บางคืนทำกิจกรรมแบบเดียวกัน แต่เข้ากัน 4-5 คน โดยอยู่เวรขายอาทิตย์ละ 1 วัน ทำให้กิจกรรมนี้ไม่มีผลต่อการเรียน ในปัจจุบัน ในแต่ละหอพักได้จัดให้มีห้องขายของโดยเฉพาะและให้นักศึกษามาประมูล ใช้ห้องขายของ โดยอยู่ภายใต้การดูแลของคณะกรรมการหอพักนั้นๆ

นอกจากนี้นักศึกษาที่มีปัญหาทางการเรียนบางคน เป็นนักศึกษาที่มีพื้นฐานการเรียนที่ดีมาก่อน และผลการเรียนในแต่ละเทอมขึ้นอยู่กับว่า เทอมนั้นจะตั้งใจเรียนหรือไม่ ถ้านักศึกษาทำกิจกรรมหนักและทั้งการเรียน ผลการเรียนก็ออกมาอย่างน่าเป็นห่วง แต่เมื่อนักศึกษารู้ตัวว่าอยู่ในภาวะวิกฤตก็ตั้งใจเรียน ผลการเรียนก็เป็นไปตามที่ต้องการ ซึ่งเป็นกรณีที่แปลกออกไป